

Ordfører for det radikale Venstre (Nøhr), og jeg syntes ogsaa at kunne forstaa med det ærede Medlem fra Hurup (Kierkegaard) —, at det erganske urimeligt, at Sygekasserne ikke faar Lov at beholde disse Folk, hvis de ønsker det, altsaa at denne Pligt ikke opretholdes saaledes, som vi i Fjor gjorde det. Det er nemlig ogsaa for Sygekasserne af Værdi at beholde disse Medlemmer, selv om Kasserne ikke nyder Statstilskud for deres Vedkommende. Man tænke sig f. Eks. en Mand paa 30 Aar, der bliver saaledes økonomisk stillet, at han ikke længere kan være Medlem af sin anerkendte Sygekasse paa det Vilkaar, at den for ham beholder Ret til Statstilskud; hvis Sygekassens Vedtægt saa ikke indeholder Bestemmelse om, at han kan forblive i Sygekassen, udelukkes denne Mand. Han gaar da maaske til en Fortsættelseskasse og bliver optaget der. Lad os sige, at han saa staar der i 10—20 Aar og betaler sit Kontingent. Saa bliver han mulig ubemidlet i Lovens Forstand og gaar tilbage til den anerkendte Sygekasse og kræver sig optaget i Henhold til Loven, hvad han ogsaa bliver. Men saa kommer netop den Tid, da Sygdommen melder sig, og den anerkendte Sygekasse faar saa Lov til at udrede Omkostningerne derved, medens Fortsættelseskassen har haft Fordele af ham i de forholdsvis gode Aar. Rent økonomisk vil det være en højst tvivlsom Forretning for Sygekasserne, at Fortsættelseskasserne saaledes tager Folk i de gode Aar. Det er nemlig i Regelen i den bedste Alder, at Folk vil blive udelukket af Sygekasserne og gaa over i Fortsættelseskasserne for saa at vende tilbage til Sygekasserne i deres ringere Periode og blive understøttet der. Jeg synes, vi maa komme til den Affattelse, vi havde i Fjor: at Sygekasserne beholder de Medlemmer, de en Gang har faaet, og at det kun er i Forholdet med Hensyn til Statstilskuddet, der sker en Forandring. Hvis der saa er Mennesker, der ikke ønsker at være i en anerkendt Sygekasse, naar de ikke faar Statstilskud, skal der naturligvis fra vor Side ikke være noget til Hinder for, at man danner Fortsættelseskasser og deri optager disse Medlemmer, men jeg synes, at Regelen maa være den, at de anerkendte Sygekasser søger at beholde den Medlemsstab, som de en Gang har erhvervet sig.

I § 34 indeholdes der noget nyt, idet man i den indfører en Statskontrol overfor private Sygeforeninger. Jeg har ikke noget imod, at man indfører en saadan

Ordning, for saa vidt som det ikke alene bliver en Kontrol en Gang imellem med deres Regnskaber, om de føres paa hæderlig Maade, men ogsaa en Kontrol med deres Kontingent og med Hensyn til Sikkerheden for, at de til enhver Tid kan opfylde de Forpligtelser, de paatager sig overfor Medlemmerne, med andre Ord, for saa vidt de i disse Henseender stilles ganske som de anerkendte Sygekasser, til hvilke Statens Embedsmand, naar han finder det nødvendigt, kan sige: Nu maa I forhøje Kontingentet eller foretage de og de Forandringer af Hensyn til eders Medlemmers Sikkerhed. Hvis det er Meningen, har jeg ikke noget imod, at denne Kontrol finder Sted, idet jeg erkender, at solide og sikre Sygeforeninger for de saakaldte bemidlede, for Folk med 2,000, 3,000 eller 4,000 Kr., maaske nok kan tiltrænges. Navnlige for Landbefolkningens Vedkommende er jeg vidende om, at der er Trang til saadanne Sygekasser. I det hele er det uheldigt for store Dele af Befolkningen, at de, naar de er udelukkede fra de almindelige Sygekasser, selv skal afholde alle de med Sygdom forbundne Udgifter. Jeg ser, at man af Hensyn til denne Kontrol har forhøjet Sygekasseinspektørens Løn med 500 Kr. ud over, hvad den i Fjor blev ansat til i Betænkningen, og hvad vi endte med at vedtage i Folketinget. Den Løn, vi i forrige Samling ved Sagens tredie Behandling enedes om at fastsætte for Sygekasseinspektøren og for de øvrige Embedsmænd paa Sygekasseinspektørens Kontor, var Resultatet af en Forhandling med Lønningsudvalget, idet den var indstillet af Lønningsudvalget efter Undersøgelse af de forskellige Lønningsklasser, som Lønningsudvalget har haft Andledning til at bedømme og beskæftige sig med, og vi mente derfor at være paa sikker Grund, naar vi den Gang gik til vor Indstilling. Jeg skal imidlertid ikke paa dette Tidspunkt udtale mig imod den foreslaede Forhøjelse, muligvis bliver den nødvendig, men jeg synes ganske vist, at man kunde se, om der i det hele bliver private Sygeforeninger at kontrolere, før vi bestemmer, hvor meget Embedsmændene skal have i Løn for at kontrolere dem.

Som jeg her har søgt kort at fremstille det, gaar Socialdemokraternes Ønsker videre end Lovforslaget, men jeg kan dog paa den anden Side love den velvilligste Forhandling fra mit Partis Side om dette Lovforslags Gennemførelse. Jeg hørte desværre det ærede Medlem fra Hurup (Kierkegaard) i Ord, som ikke var